

Arrest

nr. 109 270 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazaks staatsburger van Oeigoerse origine.

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw getuigenis na een dodelijk accident.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Op 8 maart 2007 wilde u samen met uw vriend, S., een taxi nemen in Almaty. Aan de overkant van de straat werd een jonge man aangereden. De chauffeur verliet zijn wagen en pleegde vluchtmisdrijf. U en uw vriend hielpen het slachtoffer van onder de wagen uit. S. belde een ambulance. U reed mee met de ambulance, maar onderweg naar het ziekenhuis overleed het slachtoffer. In het ziekenhuis werd u

gehoord door de politie en werden uw gegevens, net als die van S., genoteerd. Jullie zouden worden opgebeld in verband met jullie getuigenis. µ

Ongeveer anderhalve week later werd u opgebeld om uw verklaringen te gaan afleggen in een politiekantoor in Almaty. Nog ongeveer anderhalve week later moest u opnieuw een getuigenis afleggen, deze keer tijdens een videoverhoor. Ook uw vriend legde getuigenissen af.

U vernam van G., de moeder van het slachtoffer, dat een luitenant van de veiligheidsdienst (KNB) de dader van de aanrijding was. Zij wilde hem graag achter de tralies zien en smeekte u om uw getuigenis niet in te trekken.

Een half jaar na het ongeluk begon u dreigtelefoons te krijgen dat u uw getuigenis moest intrekken.

Een half jaar na het begin van de dreigtelefoons ging u hiervan aangifte doen bij de politie. De politie stelde u gerust, maar de veiligheidsdienst staat boven de politie in uw land.

U vermoedt dat de rechercheur uw gegevens heeft doorgegeven aan de dader van het accident.

In september 2008 was u met S. en andere vrienden in een zomercafé. U had toen een liefje en wilde naar huis. S. bleef in het café. Toen u weg was werd S. door een onbekende neergestoken en overleed hij aan zijn verwondingen.

U vernam dat de moordenaar ook naar u had gevraagd. U bent er zeker van dat S. slachtoffer werd van een huurmoordenaar, uitgestuurd door de dader van de aanrijding.

U reisde voor uw beroep als zakenman vaak naar het buitenland. Zo ging u naar Turkije naar een textiel fabriek waarmee u relaties had. Vermoedelijk kon u zelf op die manier niet snel gevonden worden. Op 11 januari 2010 werd u niet ver van uw woning geslagen door een onbekende. Hij raadde u aan uw getuigenis in te trekken en dreigde ermee dat u hetzelfde zou overkomen als met S.

In augustus 2010 werd u opnieuw verhoord door de politie. Op vraag van G. trok u uw getuigenis niet in. U was bang om gedood te worden en besloot het land te verlaten. Op het moment dat u het land verliet was er nog geen uitspraak in de zaak aangezien de dader voortvluchtig was.

Op 15 september 2010 reisde u per auto uit Almaty naar Taraz/Dzjambul (Kazachstan). Van daar reisde u per trein via Moskou (Russische Federatie) naar Brest (Wit-Rusland). Van daar reisde u verder naar België met een wagen.

Op 22 september 2010 kwam u aan in België waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische asieldiensten.

In België scheidde u officieel van uw Kazakse vrouw, waarmee u voor uw vertrek al niet meer mee samen leefde.

Nog in België huwde u op 5 april 2012 met uw huidige vrouw, M. R..

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op problemen met de dader van een dodelijke aanrijding, nadat u getuigenissen had afgelegd.

Zo haalde u aan dat u telefonisch werd bedreigd (CGVS, p. 10).

Ook verklaarde u dat u op 11 januari 2010 fysiek werd aangevallen waarbij uw tand werd uitgeslagen (CGVS, p. 11).

Verder verklaarde u dat uw vriend S., die ook getuige was geweest van het auto ongeluk, vermoord werd door een huurmoordenaar, gestuurd door de dader van de aanrijding, en dat de huurmoordenaar ook van plan was u te doden (CGVS, p. 9-10).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u **geen enkel begin van bewijs** voorlegde van de feiten die u aanhaalde.

Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat het slachtoffer in uw bijzijn op weg naar het ziekenhuis aan zijn verwondingen overleed (CGVS, p. 4), doch u legt niet eens een overlijdensakte of een medisch verslag voor betreffende het slachtoffer.

Ook van de klacht die G., de moeder van het slachtoffer, indiende na de dood van haar zoon (CGVS, p. 5), legt u geen enkel bewijs voor. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u de moeder van het slachtoffer goed kende, u verklaarde zelfs dat u haar 'tante' G. noemde (CGVS, p. 5).

Ook betreffende uw verklaringen dat u getuige was van de aanrijding en dat u twee keer gewone getuigenverklaringen aflegde (een keer anderhalve week na het accident en de laatste keer in augustus 2010; CGVS, p. 6-7) en dit zelfs een keer aan de hand van een video opname, twee à drie weken na het accident (CGVS, p. 7), legde u geen enkel begin van bewijs voor.

Ook betreffende uw aangifte bij de politie van de dreigtelefoons (CGVS, p. 11) legde u geen enkel begin van bewijs voor.

Ten slotte legde u van de moord op uw vriend S. en de klacht die zijn moeder hieromtrent heeft ingediend (CGVS, p. 10), evenmin enig begin van bewijs voor.

Uw verklaring, dat u aan de moeder van S. geen document van het overlijden van S. kan vragen omdat dit voor u psychisch moeilijk ligt (CGVS, p. 16), is weinig overtuigend. Van iemand die werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert (u verklaarde te vrezen te worden gedood door de vrienden

van de dader; CGVS, p. 15), kan toch verwacht worden dat die moeite doet om stukken te bekomen die zijn verklaringen zouden kunnen staven.

Dit gebrek aan enig begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen staat in schril contrast met het feit dat u, om uw huwelijk in België te kunnen regelen, vanuit Kazachstan wel een aantal andere documenten liet overkomen.

Zelf verklaarde u dat u uw scheidingsakte (scheiding van uw Kazakse vrouw) en uw geboortebewijs door uw moeder uit Kazachstan liet overkomen (CGVS, p. 4). Het feit dat u wel documenten in functie van uw huwelijk opvraagt en geen moeite doet om bewijzen aan te leveren betreffende uw aangehaalde problemen, is zonder meer stuitend.

Dit gedrag toont een gebrek aan medewerking met de Belgische asieldiensten aan en doet afbreuk aan de ernst van de vrees voor vervolging die u aanhaalde.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen, omtrent uw getuigenverklaring met hulp van een video (**videoverhoor**) niet consistent zijn.

Zo verklaarde u in eerste instantie dat u, na uw eerste twee uur durende gesprek op het politiekantoor, meerdere keren werd opgeroepen voor een videoverhoor (CGVS, p. 6).

Later verklaarde u echter meermaals dat u slechts één keer een videoverhoor onderging (CGVS, p. 7). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de inconsistentie in uw verklaringen.

Hierop bleef u bij uw verklaringen dat het videoverhoor slechts één keer gebeurde (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter geen afdoende uitleg aangezien de inconsistentie onmiskenbaar blijft bestaan.

Deze inconsistentie zet vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Ook betreffende het belang van uw videoverhoor zijn uw verklaringen niet consistent.

Uit uw verklaringen blijkt dat de videobeelden van uw videoverhoor worden bewaard in het archief van de politie (CGVS, p. 7). Met betrekking tot deze videobeelden verklaarde u dat de videobeelden maar geldig zijn indien u zelf aanwezig bent tijdens de rechtszitting, waaruit geconcludeerd kan worden dat deze beelden hun waarde verliezen als u zou worden gedood (CGVS, p. 12).

In die zin is het erg opmerkelijk dat uw aanvaller, die op 11 januari 2010 één van uw tanden uitsloeg en toen de kans had om u te doden, dat niet heeft gedaan (CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt dat de aanvaller u toen aanmaande om uw aangifte in te trekken (CGVS, p. 11).

Echter, uw uitleg waarom de aanvaller u toen niet doodde, namelijk dat 'misschien hadden ze medelijden met mij. Misschien omwille van de videobeelden of zo, misschien. Ja, omwille van die video, dat vormde een hindernis voor die mensen misschien' (CGVS, p. 13) is niet consistent met uw eerdere verklaring dat de videobeelden waardeloos zouden worden indien u er niet meer bent.

Deze inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw **reisroute en reisdocumenten** niet geloofwaardig zijn.

Zo verklaarde u dat u per wagen, trein en opnieuw per wagen van Almaty via de Russische Federatie en Wit-Rusland naar België reisde (CGVS, p. 13-14). Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel in bezit was van uw identiteitskaart en rijbewijs (CGVS, p. 14) en dat uw reispaspoort waarschijnlijk thuis achterbleef (CGVS, p. 15).

Uit uw verklaringen blijkt dat u een reisbegeleider betaalde en dat u niet weet of die begeleider met dat geld een paspoort regelde of de grenswachters omkocht (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet weet onder welke identiteit u reisde (CGVS, p. 14).

Het is echter niet aannemelijk dat u geen weet heeft van meer details over hoe u de Schengenlanden kon binnen reizen, gezien de zeer strenge controles aan deze grens. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw dossier.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om op die manier uw werkelijke reisdata, reisroute en eventuele visa te verbergen.

Bovendien ondermijnen deze vaststellingen verder de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Mochten uw verklaringen toch geloofwaardig zijn, (quod non), dient te worden gesteld dat u in uw land mogelijk wel op bescherming kan rekenen.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat de vrienden van de daders bij u thuis blijven langskomen, omdat ze erop staan dat u uw getuigenis zou intrekken (CGVS, p. 15). Ook verklaarde u dat de zaak nog steeds niet is opgelost (CGVS, p. 15). U verklaarde tevens dat de dader weliswaar werkzaam is bij de KNB (Veiligheidsdienst), doch u verklaarde dat hij daar slechts een matige positie bekleedde en geen hoge functie had en dat hij daardoor niet bij machte was om de zaak, die ernstig is, te laten sluiten (CGVS, p. 11).

Dit doet vermoeden dat de Kazakse overheid wel degelijk deze zaak ter harte neemt.

Dit wordt nog versterkt door uw verklaringen dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar N. (de dader), wat impliceert dat de dader nog steeds voortvluchtig is (CGVS, p. 15).

U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u zelf niet zou kunnen rekenen op bescherming vanwege de Kazakse autoriteiten.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde van Oeigoerse afkomst te zijn (CGVS, p. 2).

U haalde echter nergens aan dat u problemen zou hebben gehad omwille van uw Oeigoerse origine.

Er dient hieraan te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden.

Uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel op basis waarvan u onder druk zou kunnen gezet worden, hebt of zou worden toegeschreven.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiare bescherming.

De door u voorgelegde documenten (rijbewijs, identiteitskaart, huwelijksakte, documenten betreffende inburgering, bewijs van goed gedrag en zeden) kunnen bovenstaande conclusie niet weerleggen.

Uw identiteitskaart, rijbewijs en huwelijksakte bevatten uitsluitend identiteitsgegevens en gegevens betreffende uw huwelijk, doch handelen niet over de door u aangehaalde problemen.

Dit laatste geldt ook voor de attesten betreffende uw inburgering en het attest van goed gedrag en zeden.

Bijgevolg kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 mei 2013 een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord gaat met de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal.

Betreffende het gebrek aan bewijs dat hem ten laste wordt gelegd, laat hij gelden dat hij geen overlijdensakte of medisch verslag kan voorleggen van het slachtoffer van het ongeval van 8 maart 2007 gezien hij immers geen familielid is en derhalve geen recht heeft om deze documenten te vragen. Hij stelt vervolgens dat hij ook geen kopie kan vragen van de klacht die door G. werd ingediend, omdat het een "delicate kwestie" is en omdat die persoon ook overleden is.

Hij erkent dat hij de moeder van S. goed kent, doch stelt dat hij haar zulke zaken niet kan vragen. Hetzelfde geldt volgens hem voor de bewijzen van de moord op S. en de klacht die diens moeder G. indiende. Hij herhaalt dat hij omwille van het delicate karakter aan G. niet om bewijzen durfde te vragen. Hij wijst erop dat het derhalve niet gaat om een gebrek aan medewerking in zijn hoofde en merkt op dat hij bij de politie aangifte deed van de dreigtelefoons, maar daarvan geen bewijs had gekregen.

Verzoeker laat vervolgens gelden dat er slechts één videoverhoor plaatsvond.

Hij stelt dat hij geen bewijzen heeft over zijn verklaringen afgelegd bij de politie omdat hij geen kopie van het verhoor had gekregen wat volgens hem een gewone praktijk in Kazachstan; om dezelfde reden heeft hij ook geen bewijs van het videoverhoor bij de politie.

Verzoeker verklaart dat hij niet wist waarom de aanvaller hem op 11 januari 2010 niet doodde.

Betreffende zijn reisweg legt verzoeker uit dat de smokkelaar alles voor hem regelde en dat hijzelf niets wist over afspraken tussen de smokkelaar en de grenswachten. Hij verklaart dat hij evenmin wist of de smokkelaar een paspoort met een visum voor hem regelde, maar hij acht het evident dat hij zonder dit paspoort en visum niet kon reizen.

Over de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming van de Kazakse autoriteiten, stelt verzoeker dat dit echt problematisch was omwille van het feit dat de KNB grote macht heeft in zijn land van herkomst en boven de politie staat. Hij meent dat dit typisch is voor alle voormalige republieken van de USSR en wijst erop dat de positie van de dader bij de KNB van minder belang is.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord gaat met de stelling van de commissaris-generaal dat de discriminatie van Oeigoeren in Kazachstan niet zwaarwichtig is en dat dit enkel voorkomt ten opzichte van Oeigoeren wanneer ze het onafhankelijkheidsstreven van Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van Oeigoeren in China.

Volgens verzoeker vormt het feit dat hij een Oeigoer is, een bijkomend element in zijn vervolging; (zie het verzoekschrift, p. 7) *“het gaat immers duidelijk over politieke en etnische problemen van verzoeker in het land van herkomst”*.

Verzoeker benadrukt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn leven daar in gevaar is; hij vreest te worden mishandeld of vermoord.

Volgens verzoeker is hem terugsturen naar zijn land van herkomst dan ook strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij besluit dat hij zijn vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt en stelt dat het normaal is dat hij niet alle details van zijn vervolging kan geven.

Hij wijst vervolgens naar enkele passages inzake de bewijslast uit de UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*.

Hij stelt dat voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast en voert aan dat het feit dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnert, er niet toe mag leiden dat van hem de vluchtelingenstatus niet erkend wordt. Hij laat gelden dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan stress.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat hij als vluchteling dient erkend te worden zodat hij niet apart om subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Hij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen of te hervormen en van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn asielaanvraag baseert op problemen met de dader van een dodelijke aanrijding, nadat hij getuigenissen had afgelegd. Zo haalde hij aan dat hij telefonisch werd bedreigd (zie het verhoorverslag dd., p. 10). Ook verklaarde hij dat hij op 11 januari 2010 fysiek werd aangevallen waarbij zijn tand werd uitgeslagen (zie p. 11). Verder verklaarde hij dat zijn vriend S., die ook getuige was geweest van het auto ongeluk, vermoord werd door een huurmoordenaar, gestuurd door de dader van de aanrijding, en dat de huurmoordenaar ook van plan was hem te doden (zie p. 9-10).

De Raad stelt vast dat verzoeker er echter niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegde van de feiten die hij aanhaalde. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat het slachtoffer in zijn bijzijn op weg naar het ziekenhuis aan zijn verwondingen overleed (zie p. 4), doch legt verzoeker niet eens een overlijdensakte of een medisch verslag betreffende het slachtoffer voor. Ook van de klacht die G., de moeder van het slachtoffer, indiende na de dood van haar zoon (zie p. 5), legt hij geen enkel bewijs voor. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat hij de moeder van het slachtoffer goed kende, hij noemde haar zelfs 'tante' G. (zie p. 5). Ook betreffende zijn verklaringen dat hij getuige was van de aanrijding en dat hij twee keer gewone getuigenverklaringen aflegde, één keer anderhalve week na het accident en de laatste keer in augustus 2010 (zie p. 6-7) en dit zelfs één keer aan de hand van een video opname, twee à drie weken na het accident (zie p. 7), legde hij geen enkel begin van bewijs voor. Ook betreffende zijn aangifte bij de politie van de dreig telefoons (zie p. 11) legde hij geen enkel begin van bewijs voor. Ten slotte legde verzoeker van de moord op zijn vriend S. en de klacht die zijn moeder hieromtrent heeft ingediend (zie p. 10), evenmin enig begin van bewijs voor. Zijn verklaring, dat hij aan de moeder van S. geen document van het overlijden van S. kan vragen omdat dit voor hem psychisch moeilijk ligt (zie, p. 16), is weinig overtuigend. Van iemand die werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert – verzoeker verklaarde te vrezen te worden gedood door de vrienden van de dader (zie p. 15) – kan toch verwacht worden dat die moeite doet om stukken te bekomen die zijn verklaringen zouden kunnen staven. Dit gebrek aan enig begin van bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen staat in schril contrast met het feit dat hij, om zijn huwelijk in België te kunnen regelen, vanuit Kazachstan wel een aantal andere documenten liet overkomen. Zelf verklaarde hij dat hij zijn scheidingsakte (scheiding van zijn Kazakse vrouw) en zijn geboortebewijs met behulp van zijn moeder uit Kazachstan liet overkomen (zie p. 4). Het feit dat hij wel documenten in functie van zijn huwelijk opvraagt en geen moeite doet om bewijzen aan te leveren betreffende de aangehaalde problemen, is zonder meer stuitend. Dit gedrag toont een gebrek aan medewerking met de Belgische asiendiensten aan en doet afbreuk aan de ernst van de vrees voor vervolging die hij aanhaalde.

Betreffende het gebrek aan bewijs inzake het ongeval van 8 maart 2007 laat verzoeker gelden dat hij geen overlijdensakte of medisch verslag kan omdat hij geen familielid is en geen recht heeft om deze documenten te vragen. Hij stelt dat hij evenmin kopie kan vragen van de klacht die door G., "de moeder van zijn vriend S." werd ingediend, omdat het een delicate kwestie is en omdat die persoon is overleden. Hij erkent dat hij de moeder van S. goed kent doch stelt dat hij haar zulke zaken niet kan vragen. Hetzelfde zou gelden voor de bewijzen van de moord op S. en de klacht die diens moeder G. indiende.

Hij benadrukt dat het derhalve niet gaat om een gebrek aan medewerking en wijst er vervolgens op dat hij bij de politie aangifte deed van de dreig telefoons, maar daarvoor geen bewijzen had gekregen. Hij stelt tenslotte dat hij geen bewijzen over zijn verklaringen bij de politie heeft omdat hij geen kopie van het verhoor had gekregen conform de praktijk in Kazachstan. Om dezelfde reden zou hij geen bewijs van het videoverhoor bij de politie hebben.

Deze uitleg wordt door de Raad niet aangenomen.

Indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze inspanningen levert om bewijzen voor te leggen. Indien hij dit niet doet, dient de kandidaat-vluchteling een verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoeker toont echter niet aan dat hij inspanningen heeft geleverd om bewijsmateriaal te vergaren.

Hoewel hijzelf, naar hij voorhoudt geen recht heeft om documenten als een overlijdensakte of een medisch verslag op te vragen, kan worden verwacht dat indien zijn leven werkelijk in gevaar was, hij via G., die hij goed kende, zou trachten deze documenten toch te bekomen. Betreffende het gebrek aan bewijs inzake de moord op zijn vriend S. dient dezelfde vaststelling te worden gemaakt.

De verklaring van verzoeker dat hij geen bewijzen kreeg van zijn klachten en van het videoverhoor bij de politie omdat dit een gewone praktijk in Kazachstan is, betreft slechts een blote bewering.

Verzoeker doet geen enkele poging om deze bewering te staven aan de hand van objectief waarneembare gegevens; derhalve kan aan deze loutere bewering geen bewijswaarde worden toegekend.

Bovenstaande vaststellingen blijven derhalve overeind.

De Raad merkt verder op dat verzoekers verklaringen betreffende het belang van het videoverhoor niet consistent zijn.

Uit zijn verklaringen blijkt dat de videobeelden van zijn videoverhoor worden bewaard in het archief van de politie (zie het verhoorverslag van 8 april 2013, p. 7). Met betrekking tot deze videobeelden verklaarde hij dat de videobeelden maar geldig gebruikt kunnen worden indien hij zelf aanwezig is op de rechtszitting, waaruit dus volgt dat deze beelden hun waarde verliezen als verzoeker zou worden gedood (zie p. 12).

In die zin is het opmerkelijk dat de aanvaller van verzoeker die op 11 januari 2010 één van zijn tanden uitsloeg en toen de kans had om hem te doden, dat niet heeft gedaan (zie p. 11). Uit zijn verklaringen blijkt dat de aanvaller hem toen aanmaande om zijn aangifte in te trekken (zie p. 11). Echter, zijn uitleg waarom de aanvaller hem toen niet doodde, namelijk dat *"misschien hadden ze medelijden met mij. Misschien omwille van de videobeelden of zo, misschien. Ja, omwille van die video, dat vormde een hindernis voor die mensen misschien"* (zie p. 13) is niet consistent met zijn eerdere verklaring dat de videobeelden waardeloos zouden worden indien hij er niet meer is.

Ook deze inconsistentie gaat in tegen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift louter dat hij niet wist waarom de aanvaller hem op 11 januari 2010 niet doodde. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee bovenstaande vaststellingen op geen enkele wijze weerlegt.

De Raad merkt vervolgens op dat verzoekers verklaringen omtrent zijn reisroute en reisdocumenten niet geloofwaardig zijn.

Zo verklaarde verzoeker dat hij per wagen, met de trein en opnieuw per wagen van Almaty via de Russische Federatie en Wit-Rusland naar België reisde (zie p. 13,14).

Uit zijn verklaringen blijkt dat hij enkel in bezit was van zijn identiteitskaart en rijbewijs (zie p. 14) en dat hij zijn reispaspoort waarschijnlijk thuis achterliet (zie p. 15). Hij verklaarde dat hij een persoon betaalde om hem te begeleiden maar dat hij niet weet of die begeleider met dat geld een paspoort regelde of de grenswachters omkocht (zie p. 14) en dat hij ook niet weet onder welke identiteit hij reisde (zie p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker geen weet heeft van bepaalde gegevens omtrent zijn inreis in de Schengenzone, gezien de strenge grenscontroles zoals blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, wat het vermoeden voedt dat verzoeker zijn reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om op die manier zijn werkelijke reisdata, reisroute en eventuele visa te verbergen. Ook deze vaststelling gaat in tegen zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift dienaangaande beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn verklaring dat de smokkelaar alles voor hem regelde en dat hijzelf niets afwist van een eventueel paspoort en geen weet had over afspraken tussen de smokkelaar en de grensbewakers, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

Zelfs indien de verklaringen van verzoeker toch als geloofwaardig worden aangenomen, *quod non*, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn land van herkomst wel op bescherming van de autoriteiten kan rekenen.

Immers uit zijn verklaringen blijkt dat de vrienden van de daders bij hem thuis bleven langskomen, omdat ze erop stonden dat hij zijn getuigenis zou intrekken (zie p. 15). Ook verklaarde verzoeker dat de zaak nog steeds niet is opgelost (zie p. 15). Hij verklaarde tevens dat de dader weliswaar werkzaam is bij de KNB, zijnde de Veiligheidsdienst, doch dat hij daar slechts een matige positie bekleedde en geen hoge functie had en dat hij daardoor niet bij machte was om de ernstige zaak die tegen hem was ingespannen, te laten sluiten (zie p. 11).

Dit laat toe te besluiten dat de Kazakse overheid zijn zaak we degelijk ter harte neemt.

Dit wordt nog versterkt door verzoekers verklaringen dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar de dader, N. , wat impliceert dat de dader nog steeds voortvluchtig is (zie p. 15).

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij zelf niet zou kunnen rekenen op bescherming vanwege de Kazakse autoriteiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst problematisch zijn omwille van het feit dat de KNB grote macht heeft en boven de politie staat en dat de overweging dat de positie van de dader bij de KNB van minder belang is, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan zijn eigen eerdere verklaringen waarin verzoeker stelde dat de dader slechts een matige positie bekleedde en niet de macht had om de tegen hem aangespannen zaak te sluiten en dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar de dader. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk de machtspositie van de KNB in zijn concreet geval zou verhinderen dat hij bescherming zou krijgen van de Kazakse autoriteiten.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde van Oeigoerse afkomst te zijn (zie p. 2).

Hij haalde evenwel nergens aan dat hij problemen zou hebben gehad omwille van zijn Oeigoerse origine.

Er dient hieraan te worden toegevoegd dat louter zijn etnische origine evenmin aanleiding geeft om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden.

Uit de informatie welke door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er de laatste jaren in Kazachstan geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker een dergelijke vrees niet inroept, noch dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij een dergelijk bijzonder profiel heeft of zou worden toegeschreven op basis waarvan hij onder druk zou kunnen gezet worden.

Verzoeker brengt hiertegen in zijn verzoekschrift in dat hij niet akkoord gaat met het standpunt dat de discriminatie van Oeigoeren in Kazachstan niet zwaarwichtig is en dat dit enkel voorkomt ten opzichte van Oeigoeren wanneer ze het onafhankelijkheidsstreven van Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van Oeigoeren in China.

Volgens verzoeker komt dit ook regelmatig voor in andere situaties. Het feit dat hij een Oeigoer is, vormt volgens hem dan ook een bijkomend element in zijn vervolging: *“het gaat immers duidelijk over politieke en etnische problemen van verzoeker in het land van herkomst”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn bewering dat zijn loutere Oeigoerse origine aanleiding geeft tot vervolging en dit niet enkel voorkomt bij Oeigoeren wanneer ze het onafhankelijkheidsstreven van Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van Oeigoeren in China, niet ondersteunt; derhalve blijft het slechts een blote bewering die niet in staat om bedoelde informatie te weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient vooreerst te worden opgemerkt dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE